

«Ι κλέφτες κάκουν κακό στιν Ιγία»

του Ζάχου Βασιλείου

Ο μπαρμπα-Γιάννης κόντευε τα ογδόντα. Συνέχιζε να σέρνει τα βαριά του βήματα στ' ανηφόρι της ζωής, που υπήρξε σκληρή μαζί του, σπαγκοραμμένη σε χαρές, κουβαρντάδικη σε λύπες. Κι όμως ποτέ του δεν ξεστόμισε κάτι, δεν τον είχε ακούσει κανείς να παραπονιέται στο καφενείο της γειτονιάς ή στο ΚΑΠΗ. Κι όταν προχθές ο κυρ Γιώργης πήρε την επιστροφή του ΛΑΦΚΑ και τους κέρασε εκείνος δεν στραβομουτσούνιασε αλλά το χάρηκε με την καρδιά του. Γιατί δεν είχε μάθει να ζηλεύει και να κακιώνει με τίποτα. Του αρκούσε που η γυναίκα του η Παγώνα στεκόταν στα πόδια της και που ο γιος του ο Σπύρος βρήκε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο ξυλείας μετά από δυο χρόνια ανεργίας.

Το πρωινό της περασμένης Τετάρτης έπιε τον καφέ του καθισμένος μπροστά στο ανοικτό παράθυρο της κουζίνας. Καμάρωνε για το ολάνθιστο γιασεμί που μοσχοβολούσε και για τις ανθισμένες μολόχες. Το άδειο κλουβί της Κάρμεν, της καρδερίνας, ήταν κρεμασμένο πάντα στην ίδια θέση.

«Καλημέρα! Εδώ μένει ο κύριος Γιάννης;»

Στην πόρτα της μικρής αυλής στεκόταν ένας κουστουμαρισμένος κύριος, γύρω στα τριάντα, που χαμογελούσε ευγενικά και κρατούσε ένα αναπηρικό καρότσι, διπλωμένο στα δύο και τυλιγμένο σ' ένα νάιλον.

Ο ευγενικός κύριος πέρασε μέσα, άφησε το καρότσι παράμερα και άνοιξε ένα χαρτοφύλακα πάνω στο τραπέζι της κουζίνας. Ο μπαρμπα-Γιάννης φόρεσε τα γυαλιά του και γύρισε προς το μέρος της γυναίκας του. «Φέρε στον κύριο ένα κρύο νερό. Ρώτα τον μήπως θέλει και κανένα καφέ».

«Ευχαριστώ, αλλά έχω πολλές παραδόσεις σήμερα και βιάζομαι» απάντησε εκείνος ανοίγοντας τον χαρτοφύλακά του.

Ο μπαρμπα-Γιάννης υπέγραψε μερικά χαρτιά και ο νεαρός κύριος, πάντα βιαστικός, τους χαιρέτησε και έφυγε με ένα άσπρο φορτηγάκι.

«Δεν θυμάμαι, Παγώνα, πότε ζήτησα καρότσι.

Μήπως εσύ το παρήγγειλες στο ΙΚΑ και δεν θυμάσαι;»

Πήγε να σκάσει που δεν θυμόταν τι έγινε. «Αυτό το χάπι που παίρνει η αδελφή σου η Αγλαΐα για τα μυαλά της να πεις στον γιατρό να το δώσει και σε μας».

«Μήπως έγινε λάθος; Τι να το κάνουμε το καρότσι αυτό;» σταυροκοπήθηκε η κυρα-Παγώνα.

«Λάθος! Είναι δυνατόν να γίνει λάθος; Κοτζάμ ΙΚΑ!».

«Εγώ λέω, Γιάννη μου, να το πάμε πίσω. Κάποιος άλλος θα το έχει ανάγκη και θα το πάρει! Άσε που πιάνει χώρο και θα πέφτουμε πάνω του όλη την ώρα».

«Ρε Παγώνα, ηρέμησε. Αν το γυρίσουμε πίσω θα πουν πως δεν τους υπολογίζουμε. Θα μας πουν αχάριστους. Για να μας το δώσουν αυτοί κάτι θα ξέρουν. Σου λέει, μπορεί αύριο μεθαύριο να το χρειαστούν αυτοί οι γέροι, δεν τους το δίνεις από τώρα να τελειώνουμε;»

«Να μας φέρουν τότε και καμιά κάσα για αργότερα...»

Τη διέκοψε απότομα. Σταυροκοπήθηκε και η ματιά του άστραψε. «Σύνελθε Παγώνα! Κουνήσου απ' τη θέση σου! Τι λες τώρα;»

Εκείνη κάτι μουρμούρισε και βγήκε στην μικρή αυλή για να απλώσει την μπουγάδα της.

«Πρέπει να πάω στον Διοικητή. Να τον πάρω τηλέφωνο, να τον ευχαριστήσω. Πρέπει να ακούγεται το καλό, Παγώνα! Ένα ευχαριστώ δεν στοιχίζει τίποτα!» της φώναξε ο μπαρμπα-Γιάννης.

Μετά από λίγο βγήκε για μια βόλτα στο καφενείο. Κάθισε στην αγαπημένη του γωνιά, μπροστά στην τηλεόραση.

«Ο έλεγχος συνεχίζεται σε όλη την Ελλάδα. Τριακόσια περίπου αναπηρικά αμαξίδια έχουν μέχρι τώρα παραδοθεί σε αρτιμελείς συνταξιούχους του ΙΚΑ που δεν τα είχαν ανάγκη...».

Ο μπαρμπα-Γιάννης πήρε στα χέρια του το τηλεκοντρόλ και δυνάμωσε την ένταση της τηλεόρασης. Ο εκφωνητής του δελτίου ειδήσεων συνέχισε. «Η υπόθεση ανακαλύφθηκε τυχαία όταν

μερικοί ασφαλισμένοι ενημέρωσαν αρμόδιες υπηρεσίες του ΙΚΑ για ορθοπαιδικά υλικά που παρέλαβαν στα σπίτια τους χωρίς οι ίδιοι να τα έχουν παραγγείλει».

Το ίδιο βράδυ ο μπαρμπα-Γιάννης βρήκε στην αποθήκη του ένα σιδηροπρίονο κι ένα σφυρί. Το

ολοκαίνουργιο καρτσάκι σε λίγο είχε γίνει μια άμορφη μάζα από παλιοσίδερα. Τα έβαλε στο νάιλον και το άλλο πρωί τα άφησε έξω από το υποκατάστημα ΙΚΑ της περιοχής του.

Πάνω σε μια κόλα χαρτί είχε γράψει: «Ι κλέφτες κάνουν κακό στην Ιγία».

Γ. Α. Σακελλαρίου, «Χειμώνας», 1993, 21×30 εκ.